

Πινόκιο

Mayana Itoiz

Πινόκιο

Ζούσε κάποτε ένας ξυλουργός που τον λέγανε Τζεπέττο. Του άρεσε να σκαλίζει το ξύλο και να φτιάχνει ένα σωρό ωραία πράγματα. Αλλά ο καημένος ο Τζεπέττο, τόσο άξιος και τόσο ικανός, ένωθε μοναξιά. Το πιο μεγάλο του όνειρο ήταν να φτιάξει μια ξύλινη μαριονέτα για να του κάνει παρέα. Θα την έλεγε Πινόκιο.

Μια μέρα βρήκε ένα ωραίο κομμάτι ξύλο και ξεκίνησε αμέσως να το λαξεύει. Πρώτα άρχισε να σκαλίζει το πρόσωπο. Πόσο μεγάλη ήταν η έκπληξή του όταν κατάλαβε ότι τα μάτια του κουνιόντουσαν και η μύτη του μεγάλωνε!

Η μαριονέτα του ήταν ζωντανή! Δεν την είχε αποτελειώσει καλά καλά κι εκείνη άπλωσε τα χέρια της να αγκαλιάσει τον πατέρα της. Ο Τζεπέττο ήταν όλο χαρά. Εφτιαξε ρούχα για τον Πινόκιο και του αγόρασε βιβλία για να πάει σχολείο. Γιατί, για να γίνει ένα πραγματικό παιδί ο Πινόκιο, έπρεπε να πάει σχολείο.

Tην άλλη κιόλας μέρα η μικρή μαριονέτα πήρε τον δρόμο για το σχολείο. Έφτασε σε μια πλατεία όπου ένας θίασος έδινε παράσταση. Ο Πινόκιο ξέχασε το σχολείο και κάθισε να δει την παράσταση. Όταν τελείωσε, ήταν πια ώρα να γυρίσει στο σπίτι του.

Καθώς γυρνούσε, βρήκε στον δρόμο
πέντε χρυσά νομίσματα.
«Τι τύχη! Θα τα πάω στον μπαμπά μου
τον Τζεπέττο!»

Μόλις μάζεψε τα νομίσματα, συνάντησε μια κουτσά αλεπού κι έναν τυφλό σκύλο.
«Τι ωραία χρυσά νομίσματα!» του είπε η αλεπού. Ξέρω έναν τρόπο για να
διπλασιάσεις τον θησαυρό σου. Ακολούθησέ με στη Χώρα των Ηλιθίων και
θα σου δείξουμε το Χωράφι των Θαυμάτων».
«Καλά, σήμερα είναι η τυχερή μου μέρα!» σκέφτηκε η μικρή μαριονέτα
κι ακολούθησε τους δυο κατεργάρηδες.

Περπατούσαν, περπατούσαν, ώσπου νύχτωσε.
Ο Πινόκιο άρχισε να ανησυχεί.

«Είναι πολύ μακριά ακόμα; Θέλω να γυρίσω στον μπαμπά μου!»

«Υπομονή, φτάνουμε».

Και ξαφνικά η αλεπού δίνει έναν πήδο πάνω στον Πινόκιο,
για να του αρπάξει τα νομίσματα. Ο Πινόκιο το 'βαλε στα πόδια.
Αλλά –κρακ!– το πόδι του πιάστηκε σε μια παγίδα.

Μια νεράιδα, βλέποντας τον Πινόκιο να τυραννιέται, έτρεξε να τον ελευθερώσει. Μόλις συνήλθε, του λέει η νεράιδα: «Γύρνα τώρα γρήγορα στο σπίτι σου και δώσε τα χρυσά σου νομίσματα στον πατέρα σου».

«Τα έχασα» απάντησε ο Πινόκιο.
Δεν πρόλαβε να τελειώσει το ψέμα του και η μύτη του άρχισε να μεγαλώνει τόσο πολύ, που η νεράιδα ξέσπασε σε γέλια.

«Γιατί με κοροϊδεύετε;» ρώτησε ο Πινόκιο χωρίς καθόλου ντροπή.
«Γελάω με τα ψέματά σου. Πώς τολμάς και τα λες;»
Ο Πινόκιο κατέβασε το κεφάλι από ντροπή. Η νεράιδα τότε τον ακούμπησε με το μαγικό ραβδάκι της και η μύτη του Πινόκιο ξανάγινε όπως πριν.
«Τρέξε τώρα στο σπίτι σου. Ο Τζεπέττο κοντεύει να τρελαθεί από την αγωνία του».

Ο Πινόκιο είχε μετανιώσει για τις αταξίες του. Ήθελε να γυρίσει σπίτι του και να γίνει από δω και πέρα ένα καλό και υπάκουο παιδί.

Tι κρίμα όμως! Στον δρόμο συνάντησε κάποια χαμίνια που πηγαίνουν στη Χώρα των Παιχνιδιών. Ο Πινόκιο έδωσε έναν πήδο κι ανέβηκε στην άμαξά τους. Ταξιδεύανε όλη τη νύχτα.

Στη Χώρα των Παιχνιδιών όλη τη μέρα παίζανε και διασκεδάζανε. Μα το επόμενο πρωί ο Πινόκιο είδε με έκπληξη τα αυτιά του να μεγαλώνουν και να γίνονται αυτιά γαϊδάρου. «Αν είχα πάει στο σχολείο, τίποτα απ' όλα αυτά δε θα είχε συμβεί! Θέλω τον μπαμπά μου» είπε με κλάματα ο Πινόκιο.

Η καλή νεράιδα, που είχε ακούσει τον Πινόκιο, εμφανίστηκε μπροστά του και του είπε ότι ο πατέρας του τον αναζητούσε, είχε φτιάξει μια ξύλινη βάρκα και είχε φύγει να τον ψάξει στην άλλη πλευρά του ωκεανού. Ύστερα τον οδήγησε στην ακροθαλασσιά. Εκεί που καθόταν ο Πινόκιο, εμφανίστηκε μέσα από τη θάλασσα ένα γιγάντιο στόμα και τον άρπαξε. Ο Πινόκιο βρέθηκε στην κοιλιά ενός θαλάσσιου κήτους.

Βρήκε τον πατέρα του να κάθεται λυπημένος στην ξύλινη βαρκούλα του μ' ένα κερί στο χέρι. Με μεγάλη χαρά έτρεξε στην αγκαλιά του.
«Μπαμπά μου, σε ξαναβρίσκω επιτέλους!» φώναξε ο Πινόκιο.

Οι δυο τους σκαρφάλωσαν στον λάρυγγα της φάλαινας και βρέθηκαν ξανά στην ακτή, κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι. Κοιμήθηκαν, κι όταν ξύπνησαν, ο Πινόκιο είχε γίνει ένα αληθινό παιδί. Ο Τζεπέττο αγκάλιασε σφιχτά τον γιο του.

